

højere oppe i Strædet ligeledes vil falde sydligere end her, og en *blandet Sydøst*.

I den foran givne Skildring af Stormens Natur er det tilsyneladende normale for de enkelte Storme fremhævet; det hænder visselig ikke sjælden, at de optræde normalt, men det er naturligvis langt fra altid Tilfældet, rimeligvis fordi Vindretningen skifter for hurtigt eller ikke er eneherskende. Jeg beklager meget ikke at kunne

fremkomme med direkte Jagttagelser til at støtte den her givne Opfattelse; de vilde kræve Optegnelser Time for Time og Dag for Dag, hvad Tiden ikke tillader mig. Naar der indtræffer Storme, som jeg maatte faa at se, skal jeg imidlertid ikke undlade at søge en Kritik indvunden, og mulig maatte det ogsaa lykkes mig ved andres Hjælp at faa gjort direkte Jagttagelser.

Fra Finland,

et Brev til Redaktøren af „Geografisk Tidsskrift“, af *A. E. Modéen*, Lektor i Viborg i Finland.

Det er en Selvfølge, at jeg med Glæde vil sende Oplysninger om finske Forhold til det af Dem redigerede Tidsskrift. Skjønt jeg bor langt borte fra Danmark, er jeg, som De véd, ved mine Studier knyttet saa stærkt til dette Land, at mine Tanker altid med Kjærlighed dvæle derved. Denne Gang vil jeg efter Deres Ønske kun meddele Dem nogle enkelte Oplysninger, der vedrøre den sidste Folketælling i vort Land. Direktøren for det statistiske Bureau i Helsingfors, *K. E. Ignatius*, udgav 1876 i Anledning af Udstillingen i samme By et Skrift „Statistiska anteckningar angående storfurstendömet Finland“, og efter dette Skrift saa vel som efter „Finlands statskalender för året 1877, utgifven af kejserliga Alexander-Universitetet i Helsingfors“, hvori der fremsættes Resultaterne af Folketællingen i Slutningen af Aaret 1875, meddeles her nogle Talstørrelser.

Hele Storfurstendømmet (Ládoga fraregnet) har en *Størrelse* af 6723 geogr. □ Mile; det er altsaa omtrent 1000 □ Mile større end Norge og 1000 □ Mile mindre end Sverige. *Folkemængden* var ved den omtalte Tid 1,912,000. et Tal, der omtrent svarer til Danmarks eller til Norges. For de enkelte Läns Vedkommende ere Talene følgende:

	Areal.	Folkemængde.
Nylands Län	215 □ M.	184,000.
Åbo og Björneborgs Län	447 - -	318,000.
Tavastehus Län	401 - -	202,000.
Viborgs Län	650 - -	289,000.
Skt. Michels Län	416 - -	163,000.
Kuopio Län	813 - -	238,000.
Vasa Län	756 - -	324,000.
Uleåborgs Län	3,025 - -	194,000.
	6,723 - -	1,912,000.

For eder, der bo i det i mange Egne godt befolkede Danmark, ser det vistnok paaafaldende ud, at et Land i Evropa kan have en saa tynd Befolkning som Finland. I den nordlige Del af Landet, Uleåborgs Län, der omtrent er halvt saa stort som Kongeriget Preussen med 26 Mill. Mennesker, findes ikke en Gang 200,000 Mennesker eller omtrent ligesaa mange som paa eders Ø Fyen, der kun er 54 □ Mile stor. Heraf følger ogsaa, at mangfoldige Strækninger i Uleåborgs Län ere aldeles ubeboede, og at man dér kan rejse mange Dage igjennem uden at træffe et eneste Menneske, kun Skove, Søer og Elve. Paa den anden Side ere flere af Kystegnene ret godt befolkede; Nylands Län eller Egnen omkring Helsingfors har et Fladeindhold, der er en Del større end Sjællands, og her findes i alt henved 200,000 Mennesker eller 850 paa hver □ Mil, d. v. s. tilnærmelsesvis samme Folketæthed som i Dele af Vestjylland.

Ligesom der i de andre nordiske Lande, paa helt enkelte Undtagelser nær, ikke findes større *Byer*, saaledes gaar det ogsaa i Finland, kun med den Ulighed, at vi her ikke have nogen eneste stor By. Efter Statskalendareren for 1877 var Folkemængden i de otte største Byer ved Slutningen af Aaret 1875:

Helsingfors 33,600.	Tammerfors 8,400.
Åbo 21,800.	Björneborg 7,300.
Viborg . . . 12,000.	Kuopio . . . 6,000.
Uleåborg . . 8,700.	Nikolaistad 5,000.

For Tiden regnes vor Hovedstad, Helsingfors, at have henved 40,000 Indbyggere.

Et statistisk Spørgsmaal, der for vort Lands Vedkommende har stor Interesse, er selvfølgelig *Nationaliteten*, i det, som man véd, Finlands Befolkning for største Delen hører til to, meget ulige Folkestammer. Man reg-

ner, at de svensktalende udgjøre 270,000 eller 14 pCt., imedens de finsktalende udgjøre 1,650,000 eller 85 pCt. Til de svensktalende hører den største Del af de dannede Klasser, og de bebo desuden Kyststrækningerne i Nylands og Vasa Län, Ålandsøerne og en Del af Åbo Skærgaard. Det Kaart, som findes i Petermanns Mittheilungen (1877, Hefte I) er derfor mindre rigtigt for Finlands Vedkommende; thi derpaa opgives der at være svensk Befolkning i Åbotrakten, imedens den i Virkeligheden er finsk. At der i nyere Tider her i Landet er en stærk finsk Bevægelse, vil være Dem tilstrækkelig kjendt, og Deres Skolegeografier har jeg derfor udgivet ikke alene paa svensk, men ogsaa paa finsk. — Af andre Folkeførd er der i Finland 6,000 Russer (foruden Militæret), mest Kjøbmænd i Stæderne og desuden udgjørende Befolkningen i noget af Viborg Län, 1,200 Tyskere i Viborg og Helsingfors, 400 Jøder, 1000 Sigener og endelig 600 Lapper i de nordligste Dele af Landet. — Med Hensyn til *Trosbekjendelsen* er jo Hovedmassen Lutheranere, men desuden findes 37,000 Græsk-Katoliker, 600 Romersk-Katoliker, 85 Muhamedanere samt 400 Jøder.

Det ovennævnte Skrift af Ignatius er ledsaget af to *Kaart*, hvoraf det ene er økonomisk og det andet viser Folketætheden. Af andre *Kaart*, der have Interesse maa

jeg nævne et meget smukt Finlands-Kaart af *I. J. Inberg*. Det er i Maalestokken 1:1,000,000 og i 4 Blade. Det er en Reduktion af det store, i 30 Blade udgivne Kaart, der var saa heldigt at vinde første Medaille paa den geografiske Udstilling i Paris. Inbergs Kaart er tilstrækkeligt til almindeligt Brug og kan ypperlig anbefales Udlændinger; det indeholder tillige de nyeste Opgivelser; Texten er finsk, men de svenske Navne ere dog optagne derpaa.

At Finlænderne nære stor Kjærlighed til deres Land, vil De vide af Samtaler med mig og andre af mine Landsmænd; den nationale Ulighed, der er i vort Land, har ikke nogen stærk Spaltning til Følge, og at dette er saa, viste sig bl. a. deraf, at alle i Landet, det være svensktalende eller finsktalende, for en Tid siden bleve grebne af dyb Sorg, da vi tabte den store Digter Runeberg, der i et saa skjønt svensk har skildret vort Land og vort Folk. Naar man her i Finland hører Runebergs Digte citere, kan man heller ikke andet end gribes ogsaa af Sprogets Vellyd. Det svensk, vi tale her, har jo, som De saa tit har sagt, paa Grund af sin Betoning en ejendommelig skjøn Klang; det er ligesom det har faaet en særegen „timbre“, en Følge af, at det er blevet paavirket af det ikke mindre skønne finske Sprog.

Mindre Meddelelser.

Lidt om Telegraflinjer. I Anledning af de Oplysninger, som Franskmanden *V. Fourrier* i nærv. Tidsskr. S. 163 har givet om Telegraflinjer i Avstrallandet, kan det mulig interessere Læsere at høre lidt om, paa hvilken Maade man andensteds har søgt at værne Telegrafanlægget mod den Skade, som man af ond Vilje og Ødelæggelseslyst ellers kunde tilføje de tavse og dog saa meddelsomme Traade. Man tager imidlertid Fejl, hvis man tror, at det alene er i en saa øde Udkant af Verden som det indre Avstralland, at man er saa slem imod dette „Civilisationens Symbol“, som man har kaldt Telegrafanlægget. En saa spinkel og let Bygning udfordrer især Ungdommens Tilbøjelighed til al Slags „Idræt“, og her hjemme gaar det derfor hyppigst i Nærheden af Skolebygningerne og Kroerne paa Landet ud over de hvide Isolatorer, der ere et altfor fristende Maal for Stenkastning o. desl. De Midler, man maa gribe til for at afvende Ødelæggelsen, ere meget forskellige.

Da man byggede den lange Telegraflinje, der gaar tværs over det nordamerikanske Fastland fra det atlantiske til det store Hav, maatte man i Tide tænke paa at sikre Linjen imod de *Indianere*, som strejfe om paa de endeløse Prairier, og man gik da frem paa en ret mærkelig Maade. Man appellerede nemlig til Indianernes Sans for det fantastiske, vel ogsaa til det Højsind, som ingen nok saa uciviliseret Race er helt blottet for, og efterhaanden som man traf sammen med de forskellige Stammer, gjorde man sig Umag for at forklare og vise deres Høvdinger, hvilket nyttigt Værk man her havde for, hvorledes man igjennem denne Traad

kunde tale med Brødre og Venner langt borte, og hvor smukt det vilde være, om de vilde holde deres Haand over Traaden og sørge for, at man altid kunde „tale“ sammen. Den Traad holder den Dag i Dag.

Blandt de civiliserede *Kinesere* maatte man bære sig anderledes ad. Det er et meget ædrueligt Folkeførd, som slet ikke har Sans for Fantasi-billeder, men derimod en saa meget stærkere for det nyttige og for det, der bringer Fordele. Af denne Grund fandt man paa at værne den korte, synlige Telegraftraad, som sammenknytter Stationen i Sjanghaj med Kablerne, der komme i Land i Nærheden af Vusung, ved Hjælp af Kinesernes stærkt udviklede Sans for „den almægtige Dollar“, men dog med en særegen „kinesisk“ Ændring. Man sluttede nemlig Akkord med Ejeren af en lille Dok, som ligger midt i den korte Linje langs Floden, om imod en vis Betaling at holde Tilsyn med Linjen, dog saaledes, at der ved Udbetalingen afkortedes en følelig Sum for hver Dag, Linjen ved Tilsynets Skyld var i Uorden og ikke kunde arbejde. Det er for Resten det samme System, hvorefter Huslæger i Kina blive lønnede, og Systemet er ypperligt; thi Linjen er altid „sund“. — Men Kina har Plads nok for flere Systemer. Den lille Telegraflinje, som de kinesiske Myndigheder have ladet bygge ved Futsjov, og den Linje, som nu bliver lagt fra Pekin over Tientsin til de navnkundige Forter ved Taku, staa begge under Autoriteternes Beskyttelse. I dette træløse og folketætte Land findes der paa hver Telegrafstang en Proklamation, som med svære Straffe truer den, der forgriber sig paa den kejserlige Ejendom,